

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 264. Prudentia Confessarii in loquendo de auditis in confessione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

*dictis repudiare volentes. Cumque hac de causa nec Deum, nec sancti Spiritus iras sentiant consolationem, non magnopere curant, sed suis studiis & consuetudinibus inbarent, atque ad creaturas cum delectatione & amore se convertant, sicque nonnunquam 40. vel 50. & eo amplius annos sub habitu sancto, & opinione bona transigunt, manentes in eodem semper fopore & tepore, manebuntque (secundum omnem apparentiam) usque ad mortem, nisi speciali dexteritate prudens Confessarius allaboret & adjuvet, ut eos ab infelici statu illo educat. Ex hoc enim quoddam palpabilia crimina non committant, pro seipsum solliciti non sunt, nec sibi timent, ut timeant, si crimina patentia committerent. Difficilius proinde curantur, securiusque demon illos illaqueatos tenet, quam teneret, si palpabiliter forent criminosi. Quippe in ipsos quadrat illud Apocal. *utinam frigidus es, aut calidus, sed quia tepidus es, incipiam te vomere ex ore meo.* Sunt enim in malo statu, utpote in via Dei proficere non curantes, tempus pretiosum, seu notabile illius ac vite partem, imò totam penè vitam in otio transigentes, servi proinde inutilis, accepta talenta in terra fodientes, qui proijci iubentur in tenebras exteriores. Denique similes sunt ficulnea infructuosa, cui Dominus maledixit. Maledicti sunt, quia faciunt opus Dei negligenter. Accidia rei sunt. Dumque sibi placeat, noluntque meliores fieri, deficiunt (cum nolite proficere sit deficere) imò pereunt, Augustino teste term. 169. *ubi tibi placuisti, ubi remanisti. Si autem dixeris sufficit, & peristi.* Vide dicta to. 1. lib. 10. p. 1. cap. 21. & seqq. & hic lib. 4. c. 33.*

2845 Quod ergo pacto tales in salutis viam prudens reducet Confessarius? imprimis commouendo illos de malo statu suo, vel saltem admodum periculoso, juxta verba Apoc. loco citato: *dicis quia dives sum, & nullius ego: & nescis quia tu es miser, & miserabilis, & pauper, & cæcus, & nudus.* Deinde sedulo allaborando, ut sibi procurent charitatem ardentem, prout ibidem talibus suadet: *suadeo tibi emere a me aurum ignitum, probatum, ut locuples fias, & vestimentis albis induaris, &c.*

2847 Verum hoc opus, hic labor est. Quia ex una parte talem charitatem iperare non possunt per Sacramenta in periculoso illo statu (utpote damnationis) suscepta. Ex altera parte, cum nihil confiteantur palpabiliter criminofum, ipsis Confessarius tacite videbitur injustus, si ipsos à beneficio absolutionis excludat. Quo tamen cum reverà digni non sint, sua ipsi indignitas, malusque status tantà suavitate representandus est, ut lubenter acceptent sibi absolutionem differri, usque dum ea adimpleverint, quæ necessaria videbuntur, ad comparandum aurum illud ignitum ferventis charitatis.

2848 Ad hoc proderit ipsos magna cum mansuetudine, & testificatione charitatis, zelique salutis ipsorum, interrogare 1.º. an non sit verum, quoddam multis annis (post tot confessiones communionisque) non profecerint in via salutis, sed semper iidem, vel fortè magis negligentes & torpentes manserint, in iis quæ Dei sunt? an non benè videant quoddam nisi de somno suo surgentes novum fervorem concipiant, semper iidem permanebunt, in suoque torpore, perfectionisque neglectu, uti vixerint, morientur? 3.º. an non timeant in suo illo torpore, negligentiaque, in periculoso proinde statu mori, & coram Iudice tremenda Majestatis comparere? 4.º. an non optent talem nancisci Confessarium, qui ipsos à periculoso illo somno excitet, efficaciorique modo ipsos ad id adjuvet, quàm hæcenus factum sit; cum in magno versentur salutis discrimine, si sic moriantur. Ob

argumenta, quibus id demonstratum est to. 1. citato cap. 21. & seqq. Hæc cum admiserint (facile verò admittent, si benè proponantur; 2849 & ut non admittent, convinci facile possent ex supra dictis) 5.º. interrogandi sunt, an non libenter essent in sancta illa dispositione, in qua & fructuosè Sacramenta recipere, & quæ Dei suæque salutis sunt, cum fervore peragerent, ut sic securè vivere & mori possent? Cuius dispositionis cum in ipsis desiderium Confessarius excitaverit, ostendet possibilitatem eam assequendi, imò istius dispositionis initium brevi experturos, si promittant se iudicio & consilio Confessarii humiliter submissuros. Optimum porò, imò unicum medium eam consequendi esse susceptionem Sacramentorum Pœnitentiæ & Eucharistiæ cum debita dispositione.

Et idè ante omnia excitandum in ipsis erit desiderium se speciali modo præparandi ad Sacramenta illa debite & fructuosè suscipienda. Ipsos proinde Confessarius hortabitur ad confessionem cum fervore extraordinario instituentam, eamque, si fieri queat, generalem. Eumque in finem ea suggeret, quæ utilia videbuntur ad fervorem illum concipiendum, necnon ad concipiendum magnum præteriti teporis odium & dolorem, ea addendo quæ specialiter servantur ad charitatem in ipsis accendendam, cujusmodi sunt orationis studium, frequens elevatio mentis in Deum per piæ aspirationes, mortificatio passionum & concupiscentiarum, &c. Præ cæteris verò inculcabit speciale humilis orationis studium, sine quo frustra est expectare successum.

Post resolutionem novo extraordinarioque cum 2850 fervore Sacramenta imposteram recipiendi, monēbit Confessarius esse consultum ut tantisper expectent, seque specialiter præparent, antequam illa recipiant.

Interea monebit eos, ut, dum allaborant ad 2851 comparandam dispositionem ad ea cum dicto fervore suscipienda, interim ad Confessarium eidem accedant, narraturi, quomodò sibi res succedat, ab ipsoque consolationem & consilium accepturi, pro superandis difficultatibus, ab humani generis hoste suscitandis.

Dum autem primis vicibus accedentes inventi 2852 fuerint nondum dispositi, monebuntur erunt, præstare ut per aliquod adhuc tempus allaborent dignæ præparationi. Cum jussu adhuc timor sit de insufficientia illius quam habent.

CAPUT CCLXIV.

Prudentia Confessarii in loquendo de auditis in confessione.

Confessarii summâ cautelâ oblinere debent à 2854 narratione auditorum in confessione, sive in suggestu, sive in colloquio, sive aliâ quavis occasione, ob frequens periculum violandi sigillum confessionis, vel reverentiam Sacramento debitam. Violat enim reverentiam Sacramento debitam, si de iis per jocum loquatur. Neque enim jocandum est cum rebus sacris, Sacramentorū commissis, etiam dum nullum videretur periculum revelandi pœnitentis. Violat verò sigillum confessionis, si pœnitentis personam manifestet, vel ex narratione ipsius audientes in illius cognitionem aut suspicionem veniant, ut si dicat se Titum ad Pœnitentiarium remisisse, vel si dicat, talem pœnitentiam injungo reis talis delicti, & antè vel postea significet, se talem pœnitentiam Titio imposuisse. Vel si dicat, primus pœnitens quem audi vi, mihi confessus est tale crimen, & antè vel postea primum pœnitentem nominet. Vel si dicat, in angusto illo loco (in quo confessiones audivit) multos esse fures, fornicatores, adulteros. Vel in tali

Monasterio, multos esse proprietarios, vel impudicos. Vel ex omnibus puellis, quas audivit, paucas esse virgines. Vel suo poenitenti iratus dicat, novi qualis sis. Vel Superiori dicat, unus de familia tua fornicationem commisit, vel apostasiam meditatur, &c. His namque modis omnibus, vel manifestatur persona poenitentis, vel audientibus via aperitur veniendi in cognitionem aut suspicionem illius.

CAPUT CCLXV.

Violatio sigilli confessionis semper est mortale peccatum, seu mortalia, seu venialia dumtaxat peccata in specie Confessarius revelet.

2855 **S**igillum confessionis est obligatio strictissima, secreta servandi ea quae in confessione sacramentali sunt cognita. Haec obligatio non solum est ex jure Ecclesiastico, can. *omnis utriusque poenit. & remiss.* ubi dicitur: *qui peccatum in poenitenti judicio sibi detectum praesumpserit revelare, non solum à sacerdotali officio deponendum decernimus, verum etiam ad agendam perpetuam poenitentiam in Monasterium detrudendum* verum etiam ex jure naturali (quo quisque tenetur depositum sibi secretum servare) atque ex strictissimo jure divino obligante graviter, in omni profus causa, etiam vitandae mortis, vel damni totius Reipublicae. Quasi sic Christus instituit, ut communis est Catholicorum omnium sensus, idque in reverentiam & confidentiam hujus Sacramenti, ne scilicet Sacramentum hoc aliis redderetur odiosum, ab eoque homines directè vel indirectè retraherentur; sicque in aeternam damnationem precipitarentur. Ad quod praevendum tam sancta est obligatio sigilli, ut nullam profus ob causam, quamlibet gravem, liceat, absque consensu poenitentis, revelare audita in confessione, sive in vita, sive post mortem ipsius.

2856 Atque hinc patet, sigilli violationem esse Sacramento graviter injuriosam, adedque mortale peccatum, etiam si peccatum dumtaxat veniale in specie reveletur. Quia per talem revelationem odiosa redditur venialium confessio, ab illis que confitendis homines retrahuntur.

2857 Dixi *in specie*. Neque enim sigilli infractor censetur, qui poenitentem veniale (in genere) sibi confessum dicit. Cum nemo ad confessiones accedat, nisi peccatum saltem veniale Sacerdoti deponat. Caveat tamen, dum plures audivit, dicere: Titus sola mihi venialia confessus est; ne tacite innuat, alios sibi lethalia confessos, atque aded sigillum indirectè violat.

CAPUT CCLXVI.

Sigillum confessionis non violat Confessarius, nec secretum prodit, absolutionem negando quibus oportet, vel eam differendo, ad hoc ut poenitens ad eam, sicut & ad Communionem, per dignos poenitentia fructus interim se disponat.

2858 **P**robatur 1°. quia aliàs sigillum secretumque confessionis Ecclesia (absolutionem pluribus saepe annis differendo) per duodecim saecula violasset. Quod dici nequit.

2859 2°. S. Carolus Sacerdotes obligasset ad illud violandum, infinitis propè casibus, quibus absolutionem differri voluit usque ad vitae emendationem.

2860 3°. violasset illud Concilium Augustanum anni 1548. ab Othone Cardinale collectum, dum cap. 19. de poenit. & remiss. multis de causis Communionem à Confessario negari, vel differri iussit.

Tom. III.

sic, etiam ob peccata ordinaria, ut ebrietatem, furtum, alearum usum, inimicitiam erga proximum, &c. decrevitque quod *potest unus quilibet Confessor, cui cura sunt animae sibi confitentium, pro peccatorum magnitudine & gravitate, eidem sibi confitentibus, seu filii confessionis suae, ex causa, quae sibi justa videbitur, ad tempus sacra Communionem interdiceret, eique tales confitentes morem gerere debent.*

4°. non est cur sigillum violetur per negationem, vel dilationem absolutionis, utpote tam ferretam, quam confessio ipsa. Neque per dilationem Communionis, utpote quam poenitens celare potest. Et ut innotescat, sciri nequit an differatur ex humilitate, vel timore reverentiali, an ex praeecepto Confessarii, an alia de causa, v. g. ob defectum jejunii.

5°. absolutio vel neganda, vel differenda est in multis casibus ab omnibus admittis. Nec tamen sigillum tunc violatur. Ergo nec violatur, eam differendo in casibus controversis.

6°. sigillum non magis violatur per dilationem absolutionis, quam per impositionem poenitentiae gravis, v. g. jejunii in pane & aqua, &c. Sicut enim si quis tunc suspicetur tale jejuniū esse injunctum à Confessario, ob peccatum grave confessum, temere suspicatur (cum multis aliis de causis taliter quis jejuniare possit) ita si quis (in casu dilatae confessionis) ex eo quod animadvertat confessum non communicare, suspicetur id fieri ex defectu absolutionis, temere suspicatur: cum multis aliis de causis à Communionem quis abstinere possit. Et sicut ob temerarias ejusmodi suspensiones Confessarius abstinere non debet ab imponendis poenitentis criminibus proportionatis (ut Tridentinum praescribit) ita nec abstinere debet à differenda absolutione, dum ex gravi causa, seu etiam ex necessitate differendam ipse iudicat.

CAPUT CCLXVII.

Sigilli confessionis obligatio oritur ex omni & sola confessione sacramentali, saltem inchoata, etiamsi absolutio secunda non sit, ob defectum doloris vel propositi emendationis.

Per confessionem sacramentalem, ea intelligitur, quam poenitens facit bonâ fide, intendendo facere confessionem à Christo institutam, in ordine ad absolutionem consequendam. Siquis proinde accedat ad pedes ejus, quem bonâ fide putat Sacerdotem, cum non sit; vel accedat ad pedes Sacerdotis non approbati, bonâ fide putans approbatum; vel accedat ad pedes approbati Sacerdotis, eo animo, ut secundam Christi institutionem se accuset coram eo, velut Christi locum tenente, sed sine contritione sufficientique proposito, ut ab eo joveatur & dirigatur in ordine ad absolutionem suo tempore obtinendam, hujusmodi confessio sacramentalis est, ex eaque oritur obligatio sigilli. Aliàs fidelibus fiducia tolleretur, & confessio odiosa redderetur. Et hoc est quod Alexander III. significat cap. *quoddam* extra de poenit. & remiss. ubi Episcopo Bellovacensi rescribit: *quoddam quidam ad confessionem de criminibus veniunt, & quamvis confiteri velint, se tamen assentiantur non posse. Consultationi tuae taliter responsumus: quod eorum confessionem recipere debes, & eis de criminibus consilium exhibere. Quia licet non sit vera hujusmodi poenitentia, admittenda est tamen eorum confessio, & crebris & salutaribus monitis poenitentia indicenda.*

Aliud esset si peccator ad pedes Confessarii accederet, non ex intentione faciendi confessionem à Christo institutam, sed fictam & dolosam, non ut absolveretur, vel dirigeretur in ordine ad abso-

Kkkk 2